

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Lira, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

VALERIE BOWMAN

Întoarcerea *ducelui*

Traducere din limba engleză
ADRIANA DĂNILĂ

1

Londra, mai 1814

Phillip Grayson mergea la un bal, dar nu la orice bal, ci la unul unde toți participanții îl credeau mort. Stătea într-o trăsură luxoasă care îi aparținea prietenului său, viconte de Clayton, care opri exact în fața reședinței Cranberry. Sezonul abia începuse cu două săptămâni în urmă, însă acesta era primul eveniment la care Phillip participa. Era și singurul eveniment din înalta societate la care mergea în mai bine de trei ani. Privi pe geam către grupurile de petrecăreți îmbrăcați elegant care se îndreptau către ușa principală a casei Cranberry.

Phillip înghiți în sec. Erau foarte mulți oameni. Aveau să fie și mai mulți în sala de bal. Nu mai fusese într-o asemenea mulțime de aproape un an. Iar ultima lui amintire cu mulțimi nu fusese plină de petrecăreți îmbrăcați așa de frumos, râzând și sorbind șampanie. Departe de asta. Fusese pe câmpul de luptă din Spania, unde el zăcuse la pământ, așteptând să moară printre țipetele compatrioților, simțind cum mirosul puternic de praf de pușcă îi ardea nările, sângele uda țărâna, iar lumea dispărea în întuneric.

Phillip scrâșni din dinți. Asemenea gânduri nu aveau să-l ajute în acea seară. Trebuia să se concentreze. Se pregătise *luni* întregi pentru acest moment. Și era pregătit. Era. Trebuia să rămână cu mintea limpede. Nu știa cum aveau să reacționeze ceilalți la vestea că adevăratul duce de Harlowe era foarte viu și (aparent) bine.

–Ești gata? întrebă soția lui Clayton, Thea, încurajându-l cu un zâmbet de pe scaunul opus lui.

Pe cât de blândă era Thea, pe atât de frumoasă arăta cu părul ei negru și cu ochii gri și iscoditori.

Phillip încuviință.

–Sunt foarte recunoscător că îmi sunteți aproape în această seară.

Phillip și Clayton erau prieteni din copilărie, însă Phillip și Thea se apropiaseră cât timp el se recuperase în urma rănilor din ultimul an. Ea fusese cea care îl convinsese să se apropie din nou de calul lui, Alabaster, pe care Clayton îl cumpărase la o licitație după ce Arabul fusese adus acasă la Londra, de pe continent, din război.

–Nu te îngrijora, zise Clayton. Urmează-mă!

Un lacheu deschise ușa trăsurii, iar vicontele ieși primul, întorcându-se să o ajute pe doamna lui. Phillip îi urmă repede, netezindu-și cu mâna cămașa albă și vesta neagră. Trecuse o eternitate de când se îmbrăcase așa de elegant. Ținutele lui fuseseră mult mai relaxate la conacul Clayton, iar înainte de asta, în calitate de căpitan în armată, purtase uniformă ani la rând.

–Nu m-am așteptat niciodată să mă întorc aici, zise el trăgând aer în piept și privind către reședință ca și cum vedea o fantomă.

–La reședința Cranberry? întrebă Thea, ridicând ușor din sprâncene.

–În Londra, clarifică Phillip. Expiră și îi făcu semn lui Clayton să pornească. Mergem?

Clayton porni către ușa principală în timp ce în mintea lui Phillip deja se derulau o mie de scenarii. Cum avea să reacționeze lumea la apariția lui? Trecuse prin toate scenariile în ultimele luni pentru a se pregăti, însă emoțiile puseseră stăpânire pe el în acea seară. Trebuia să le domolească. Nu-și aveau locul în atitudinea pe care trebuia să o aibă. Petrecuse mai bine de o jumătate de an la proprietatea lui Clayton din Devon, ascunzându-se de Londra și de societate, recuperându-se atât fizic, cât și mental de pe urma împușcăturilor care îl doborâseră de pe calul lui, Alabaster, în luptă și care aproape că îi curmaseră viața. Se pregătise pentru această seară timp de luni bune. Era timpul să-și asume locul pe care îl merita în înalta societate.

Rănilor i se vindecaseră repede, însă cea mai mare durere o simțise la câteva luni după aceea, când se întremase suficient ca să afle de la Clayton că fratele lui mai mare, Malcolm, era mort. Și nu doar atât, ci și că prietenul bun al lui Clayton, marchizul de Bellingham – un spion pentru Home Office – avea motive să creadă că Malcolm fusese ucis.

Până în acea zi, singurii oameni care știau că Phillip trăia erau Clayton, Thea, Bellingham – Bell pentru prieteni – și ofițerul superior al lui Bell de la Home Office, generalul Grimaldi. Grimaldi îi permisesse, în cele din urmă, lui Phillip să o informeze discret pe mama lui că trăia abia în acea după-amiază. Sărmana femeie crezuse în tot acest timp că ambii ei fii – singurii ei copii – erau morți.

Fără să-i spună de ce, Clayton o rugase pe mama lui Phillip să-l viziteze la casa din oraș mai devreme în acea zi. Privirea ei când Phillip ieșise prin ușile salonului lui Clayton aproape că îl făcuse pe Phillip să plângă. Se prăbușise lângă măsuta de cafea, în timp ce Phillip alergase pentru a o îmbrățișa.

–Îmi pare rău, mamă. Nu ți-am putut spune până acum.

Din fericire, mama nu pusese prea multe întrebări și fusese de acord să țină vestea întoarcerii lui Phillip un secret până când el avea să-și facă apariția în societate în acea seară. Reacționase cu atâta căldură și bucurie pură în acea după-amiază, îmbrățișându-l și netezindu-i părul ca și cum ar fi fost un băiețel, nu un bărbat de aproape 30 de ani. Amintirea îl făcu pe Phillip să zâmbească.

Mai era o singură persoană de a cărei reacție îi păsa, iar ea, cel mai probabil, se afla în sala de bal de la Cranberry. Gândul îl făcu să devină mai conștient de ce urma să se întâmple, dar și să se teamă.

Phillip trase din nou aer în piept. De ce insistaseră Grimaldi și Bell să facă lucrurile așa? Oh, da! Elementul-surpriză. Aveau mai mulți agenți infiltrați în sala de bal în acea seară, urmărind reacțiile anumitor invitați. Invitați care ar fi avut motive să-l ucidă pe Malcolm.

Phillip, Clayton și Thea urcau scările care duceau către casă în timp ce în spatele lor trăsurile continuau să aducă și mai mulți oameni. Din fericire, nimeni nu părea să-l fi observat pe Phillip până atunci. Purta pălărie, haină și era învăluit de umbre. Însă în doar câteva clipe avea

să intre în casă și apoi în sala de bal. Avea să-și dea jos hainele de stradă, iar majordomul urma să-i strige numele. Și apoi...

Și iadul avea să se dezlănțuie.

Phillip înghiți în sec și își pironi privirea în ceafa lui Clayton. Nu exista un bărbat mai bun decât prietenul lui. Clayton și Thea aveau să se asigure că Phillip urma să treacă cu bine de această noapte. La intrare, un ajutor de majordom le facilită accesul, abia uitându-se la Phillip. El răsufală ușurat. După ce se eliberară de haine, mănuși și pălării, toți trei își continuară drumul pe scările grandioase care duceau către sala de bal. Se opriră în fața ușilor duble, sculptate, care dădeau în încăperea uriașă.

–Ești pregătit? zise Clayton de această dată, rânjind încurajator către Phillip.

Phillip ridică bărbia și își îndreptă spatele.

–Cât de pregătit se poate.

Thea îi zâmbi scurt și îl strânse ușor de cot.

–O să fii minunat, zise ea. Și noi o să fim alături de tine pas cu pas.

Clayton împinse ușile duble. Majordomul era exact la intrare. În timp ce Clayton se aplecă spre el și îi șopti la ureche, Phillip privi în față către luminile difuze și valul de sunete din aglomerata sală de bal. Era foarte zgomotoasă și luminoasă și plină de oameni. Simțea un nod în gât. Dar făcu ce-i spusese Forrester – bărbatul care îl ajutase să-și revină. Se concentără să respire, moment cu moment. „Inspiră. Expiră. Trei. Doi. Unu.“

–Lord și Lady Clayton și... *ducele de Harlowe*, zise majordomul.

Vocea bărbatului era clară și puternică, dar făcuse o pauză și îi rostise titlul cu o emfază vizibilă.

Phillip strânse din dinți. „Inspiră. Expiră.“

Acum, dacă ar fi căzut și o agrafă pe jos, s-ar fi auzit în toată sala. Trăncăneala încetase. Muzica se oprise. Toți ochii din sala de bal erau pe ei trei.

Lady Cranberry, în fuste de un roșu-închis care se potriveau de minune cu numele ei, țâșni către ei dintre rândurile de oameni.

–Higgins, cred că te-ai înșelat, zise ea, adresându-se majordomului. Nu se poate... Se întoarse pentru a-i privi pe cei trei și se albi imediat la față. Excelența V-Voastră, zise ea, ducându-și mâna plină de inele la gât.

Phillip zâmbi către femeie și înclină din cap. Nu o mai văzuse de ceva timp, dar arăta aproape la fel ca ultima dată când fusese el la un bal în Londra.

–Lady Cranberry, îi răspunse el.

Un zumzet ciudat, care părea a fi un soi de amestec între râs isteric și plânsete apăsate, țâșni din gura femeii înainte ca ea să apuce să zică:

–Nu aveam nici cea mai mică idee că... Își drese glasul și scutură ușor din cap. Bine ați venit, *Excelența Voastră!* Bine ați venit! Bine ați venit! Făcu o plecăciune adâncă. Sărmana femeie, vădit tulburată, se întoarse către ocupanții din sala de bal și strigă ca și cum ar fi confirmat că verificase cu ochii ei: ducele de Harlowe, *Phillip Grayson*, e aici! Vă rog să continuați!

Brusc, toată lumea izbucni și toți vorbeau despre el, se holbau la el.

„Inspiră. Expiră.“

Phillip le făcu semn din cap lui Clayton și Theei. Știa că prietenii lui erau îngrijorați pentru el. Dar Phillip se așteptase la asta. Era pregătit. Nu mai voia să se ascundă. Avea să răzbune moartea fratelui său.

Micul lor grup abia apucase să înainteze câțiva pași în sala de bal când o femeie cu părul închis la culoare într-o rochie de culoarea safirului se îndreptă din mijlocul mulțumii către ei. Phillip o urmări apropiindu-se. Mersul ei îi era familiar. Părul închis la culoare și ondulat și ochii și mai întunecați – la fel de familiari – deveniră clari pe măsură ce se apropia de ei. Înaintă până ce ajunsese în fața lui. Acesta era momentul pe care-l așteptase și de care se temuse aproape un an.

Ea îl privi îndelung. Lacrimile creșteau în ochii ei, dar mai era ceva acolo. O urmă inconfundabilă de ură. Trăsăturile ei minunate se transformară în ceva impenetrabil.

–Phillip? zise ea.

Numele suna mai mult ca o acuzație.

El îi percepu vocea ca o lovitură de cuțit direct în piept. Nu-i mai auzise glasul de... trei ani. În tot acest timp, avusese doar scrisorile ei. Cele șase scrisori pe care le pierduse în război. Toate cu excepția celei pe care o păstrase aproape de inima lui și pe care o avusese la el când fusese împușcat, căzuse de pe spatele lui Alabaster și fusese lăsat să moară.

Ea era mai în vârstă acum și un pic cam slabă. Tristețea se citea adânc în liniile fine de la coada ochilor ei. Dar încă îl durea mult să o vadă. Era atât de frumoasă!

Visase acest moment de nenumărate ori în ultimii trei ani, dar nu fusese niciodată așa. Și acum îi părea rău că trebuia să fie așa. Regreta mult asta.

Sophie trase aer în piept, tremurând. Phillip, bărbatul pe care ea îl iubise atâta vreme, bărbatul pe care îl crezuse *mort* de aproape un an, era în fața ei foarte viu.

Înghiți cu greu în sec, străduindu-se să-și alunge lacrimile care îi ardeau ochii, amenințând că aveau să se scurgă pe obraji.

– Chiar ești tu, zise ea, acum fiind suficient de aproape de el încât să-i vadă cutele fine ale fetei, ochii verzi, de smarald, mica cicatrice de deasupra buzei.

Și îl putea mirosi. Mirosul familiar de săpun și de lemn de santal care îi aducea aminte de alte timpuri și locuri. Timpuri și locuri atât de îndepărtate încât păreau din alte vremuri.

Chiar atunci se auzi o bufnitură teribil de zgomotoasă în spatele lor. Sophie sări și se roti. Era un lacheu cu o tavă de argint plină de șampanie împrăștiată toată la picioarele lui. Zgomotul nepământeian oprise timpul pentru o clipă. Când se întoarse din nou către Phillip, ochii lui străluceau, iar el privea înaintea ca și cum era orb.

– Phillip?

Ea îi rosti din nou numele cu toată durerea și furia pe care le avea în suflet. Voia să se întindă după el. Voia să-l plesnească.

El nici măcar nu se uita la ea. Stropi de sudoare îi curgeau pe frunte în timp ce continua să se uita către capătul sălii de bal, ca și cum era

în transă. Femeia foarte drăguță de lângă el – Lady Clayton, nu? – se întinse și își așeză mâna pe brațul lui.

– E în regulă, Phillip.

Sophie strânse din dinți. Totul era în regulă? Lady Clayton încerca să-l aline pe Phillip, dată fiind prezența lui Sophie?

Ea îl privi din nou. El tot refuza să se uite la ea. O cuprinse un fior tulburător. Deci așa avea să fie de acum înainte? Phillip își propusese să o ignore? Așa să fie. El o părăsise. El îi permisesese să creadă că fusese mort în toate aceste luni. Și acum se uita dincolo de ea, cu altă femeie la brațul lui.

Sophie simțea că o mânca palma, voia să-l plesnească. Orice pentru a obține o reacție din partea lui în afară de apatie. Dar nu. Nu avea să se înjosească atât și să recurgă la gesturi teatrale și la violență. Era mult mai bună de atât. Supraviețuise o dată morții lui. O putea face din nou.

Îmbărbătându-se cât de mult putu, Sophie trase aer în piept, se roti pe călcâie, ridică bărbia și se îndepărtă. Dacă Phillip Grayson avea de gând să o ignore, să se prefacă de parcă relația lor nu însemnase nimic, pentru numele lui Dumnezeu, și ea avea să facă la fel!

2

Sophie se îndepărtă hotărâtă, dar *nu* înapoi către mama ei vitregă și către ceilalți lângă care fusese mai devreme, când majordomul îl anunțase pe ducele de Harlowe. Privi în urmă, așteptându-se să-l vadă pe Hugh și întrebându-se de ce venise cu Lord și Lady Clayton. Sophie ieși din sala de bal și porni pe coridor către salonul doamnelor, care, slavă Domnului, era liber. Încă tremurând, își cuprinse mijlocul, aproape sigură că își pierduse mințile.

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru șocul pe care-l simțise în adâncul măruntaielor când se uitase și nu-l văzuse pe Hugh acolo, ci pe *Phillip*. Phillip cu statura lui inconfundabilă, cu părul blond și lucios, cu ochii verzi. Phillip, bărbatul de care fusese îndrăgostită dintotdeauna și pe care îl crezuse *mort* în ultimele unsprezece luni. Când îl văzuse în acea seară, Sophie se luptase pe de o parte cu impulsul de a-i da o palmă zdravănă și, pe de altă parte, cu dorința de a-l îmbrățișa pentru când aveau să-i cedeze brațele. Nici unul din aceste gânduri nu era potrivit.

Unde naiba fusese în tot acest timp? Și de ce, de ce nu-i trimisese nici o scrisoare prin care să o anunțe că trăia și era bine? Ceva din interiorul ei – o parte prostească și încrezătoare – crezuse că, în momentul în care el avea să o vadă, urma să o îmbrățișeze și să-și declare iubirea.

Însă el făcuse opusul. Privise dincolo de ea, ca și cum nici nu ar fi stat în fața lui. Nici măcar nu-i răspunsese când ea îl strigase pe nume. De fapt, nu-i adresase nici un cuvânt. Ar fi vrut să creadă că era un impostor, doar că știa cu toată ființa și sufletul ei că nu era. Îi cunoștea chipul atât de bine. Nu era urmă de îndoială. Phillip Grayson era cel

care fusese în fața ei. Dar se părea că el nu mai era bărbatul pe care ea îl știuse timp de trei ani.

Sophie ridică ochii și se privi în oglindă. Cel puțin nu plânse. Măcar se putea consola cu asta. Numai Dumnezeu știa cât de mult se forțase să-și stăvilească lacrimile. Nu înțelegea de unde găsiseră picioarele ei atâta putere încât să rămână dreaptă. Acum se simțea ca și cum urma să se prăbușească, să se transforme într-o baltă pe un covor atât de elegant. Expiră îndelung. Aceleași gânduri îi tot reveneau. Ce naiba căuta Phillip acolo? Unde fusese în tot acest timp? Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce o lăsase să creadă că murise?

Întrebările se alergau unele pe altele în mintea lui Sophie. Acum, dacă se gândea mai bine, ar fi trebuit să-l întrebe pe el toate aceste lucruri. Dar era prea târziu. Și dat fiind comportamentul lui, suspecta că nici nu avea să-i răspundă. Rămăsese ca o proastă în fața lui, așteptând un soi de recunoaștere care însă nu mai apăru.

Ar fi trebuit să-l plesnească. Merita asta după chinul prin care o forțase să treacă în ultimul an. Însă, dacă l-ar fi pocnit, gestul ar fi fost nedemn de statutul ei. Imprudent. Greșit.

Se îndepărtă de oglindă, mușcându-și buza de jos. „Oh, Doamne! Gândește!”

Pentru prima dată de când îi auzise numele rostit de Lady Cranberry, se trezi asaltată de un val de gânduri oribile. Poate că nu-l plesnise pe Phillip, însă oare cum percepuseră ceilalți invitați din salon scena? Din momentul în care el intrase pe ușă, ea țâșnise către el și fusese secerată fără milă. Logodna ei cu vărul lui Phillip, Hugh Grayson, care își asumase titlul, tocmai fusese anunțată în ziarele din acea dimineață. Toată înalta societate avea subiect de discuție, toți aveau să o bârfească, să se întrebe dacă mai continua cu nunta acum când Phillip, adevăratul duce, se părea că se întorsese.

Ei nu-i păsa de logodna ei, bineînțeles. Nu-i mai păsase de nimic de când primise vestea oribilă, cu multe luni în urmă, că Phillip fusese ucis pe continent. Își petrecuse anul în tăcere, jelindu-l pe bărbatul pe care îl iubise fără a spune nimănui, în timp ce mama ei vitregă, Valentina, insistase ca ea să-și găsească un soț. Și nu orice soț.

– O să fi ducasă, într-o zi, Sophia, îi spunea Valentina mereu.

Femeia îi zâmbise triumfal cu două săptămâni în urmă, când *papa* și Hugh semnaseră aranjamentul. Bineînțeles că Sophia nu înțelesese că ei intenționau să anunțe logodna atât de repede. Nu-i ceruseră părerea. Anunțul din ziar din acea dimineață fusese o surpriză completă. Nu se putu abține să nu zâmbească. Se părea că *draga* ei mamă vitregă nu avea să primească ce își dorea cu atâta ardoare. Se îndoia că Valentina își mai dorea ca ea să se căsătorească cu Hugh acum, când era clar că bărbatul avea să rămână fără titlu.

Dar, apropo, unde *era* Hugh? Plănuise să-și facă apariția sau cel puțin așa îi spusese când vorbiseră ultima dată. Oare știuse că vărul lui avea să se întoarcă din morți în acea seară și să-i ceară înapoi titlul care fusese al lui timp de nouă luni? Dacă *ar fi știut*, cu siguranță i-ar fi zis. Sau cel puțin i-ar fi spus Valentinei. Nu?

Sophie se forță să tragă din nou aer în piept. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se întoarcă și să-i înfrunte pe acei petrecăreți. Nu voia să vadă pe nimeni. Nici pe Hugh, dacă își făcea apariția. Nici pe Valentina. Nici pe doamnele din înalta societate care mai devreme o felicitaseră pentru logodnă, dar care acum ar fi privit-o cu milă. Și cu siguranță nu voia să-l vadă pe Phillip. Pe Phillip în nici un caz.

Se dezlipi de perete și își îndreptă umerii. Doar un laș s-ar fi ascuns în acea cameră tot restul serii. Iar ea nu era o lașă. Trebuia să se întoarcă în sala de bal, altfel zvonurile aveau să devină inimaginabile. Se pișcă de obraji, îmbujorându-se ușor ca să alunge paloarea.

Se întoarse către ușă exact când aceasta se deschise, iar mama ei vitregă își făcu apariția. Rochia de un roșu îndrăzneț a Valentinei abia îi acoperea sânii generoși. Părul ei negru era prins în creștetul capului și ținut de o diademă cu diamante pe care *papa* abia și-o permisesse. Valentina o privi îngustându-și ochii de un verde-argintiu.

– Aici erai, Sophia. Slavă Domnului că te-am găsit!

Tot ce spunea Valentina suna fie ca un mieunat, fie ca un șuierat.

Sophie scrâșni din dinți.

– Tocmai mă întorceam.

Nu avusese niciodată o întâlnire plăcută cu mama ei vitregă și avea toate motivele să creadă că aceasta nu putea să fie altfel. Fără îndoială, femeia voia să afle de ce-l abordase pe Phillip Grayson.

Valentina nu era genul de femeie care să poată rezista tentației de a se *admira* dacă se afla în prezența unei oglinzi. Așa că se privi și își tuguie buzele, apoi își trecu un deget peste una din sprâncenele ei negre și își scutură capul dintr-o parte în alta, fără îndoială admirându-și propria frumusețe. Și nu era urmă de îndoială. Valentina era frumoasă. La 25 de ani, ea era doar cu cinci ani mai mare decât Sophie. Cu cinci ani în urmă, femeia asta îi sucise mințile lui *papa* cu aspectul ei, el fiind vădud de pe vremea când Sophie avea opt ani. Nimic nu era plăcut la ea.

– Toată sala de bal a înmărmurit, zise Valentina în cele din urmă, după ce încetă să se admire. Ce naiba caută Phillip Grayson aici? zise ea furioasă.

Sophie se încruntă.

– Eu clar nu am de unde să știu, răspunse ea încet.

Da. Asta era adevărat. Cu mult timp în urmă, își promisese să-i spună cât mai puține Valentinei. Femeia avea darul de a-i răstălmăci cuvintele. Asta era unul din multele motive pentru care Sophie și Phillip nu-și anunțaseră logodna înainte ca el să plece pe continent cu armata, în urmă cu trei ani.

Valentina se întoarse, holbându-se la Sophie și încrucișându-și brațele la piept. Ridică din sprâncene.

– Ce i-ai spus?

– Nimic, răspunse Sophie. M-a ignorat.

Da. Și asta era adevărat și nu-i dădea Valentinei nici un motiv să o critice. În ochii ei se citea furia.

– Nu te-aș fi judecat dacă i-ai fi zis să se ducă naibii! Bărbatul ăsta tocmai a aruncat ditamai buzduganul în planurile noastre pentru nunta ta.

Sophie ridică din sprâncene. Ca de obicei, Valentina se îngrijora numai pentru ea. Dacă Sophie nu mai era logodită cu un bărbat care

avea să fie duce, atunci Valentina nu mai putea să fie conectată la ilustrul nume Harlowe. Însă cuvintele mamei ei vitrege o făceau pe Sophie să simtă un nod în gât. Nu-i trecuse până acum prin minte, dar bărfitorii aveau să creadă același lucru pe care-l crezuse Valentina. Că Sophie îl înfruntase pe Phillip pentru că apăruse de nicăieri pentru a-i răpi șansa de a fi ducesă. Se sprijini de cel mai apropiat perete, dorindu-și să alunece și să dispară în podea.

– Trebuie să vorbesc cu Lord Hillsdale, continuă Valentina, încrucișându-și brațele și mijind ochii din nou.

– Dar ce treabă are Lord Hillsdale cu asta? o întrebă Sophie, încruntându-se.

Deși de această dată îi trecu prin minte un gând folositor... Prezumțiile Valentinei erau de fapt convenabile. Dacă femeia credea că Sophie era supărată pe Phillip doar pentru că îi ruinase logodna, atunci Valentina nu avea să-i pună prea multe întrebări.

Valentina ridică din umeri.

– Hillsdale este autoritatea în materie de titluri și moștenire în Parlament. El va ști ce să facă.

Sophie clătină din cap, încă încruntându-se.

– Poate că este autoritatea, dar nu cred că poate face multe. Phillip Grayson este adevăratul duce de Harlowe... și, clar, este cât se poate de viu.

Valentina ridică o mână înmănușată în alb, elegantă, și îi făcu semn lui Sophie, ca și cum spusele ei nu erau relevante.

– Trebuie să fie ceva de făcut.

Sophie se încruntă și mai tare. Doamne, Dumnezeu! Valentina o luase razna. Șocul descoperirii că fiica ei vitregă nu avea să mai fie ducesă îi întunecase mintea. Sophie își ridică fustele de un albastru-închis.

– Eu mă întorc. Dacă lipsesc prea mult, o să fie și mai multe zvonuri.

– Desigur. Desigur. Hai să mergem, îi răspunse Valentina, ridicându-și fustele pentru a o urma pe Sophie.

Sophie își îndreptă spatele și trase aer în piept înainte să deschidă ușa. Phillip se întorsese. Cel mai dulce vis al ei și cel mai mare coșmar

tocmai se ciocniseră, transformându-se într-una dintre cele mai oribile experiențe, una pe care încă nu o credea adevărată. Porni hotărâtă pe coridor. Avea să se întoarcă în sala de bal și să înfrunte pe oricine urma să-i spună ceva.

Chiar și pe Phillip Grayson.